

Сергій Гриневич
«Подорож у Рось Споконвічну»
www.grinevich.com.ua

(За книгою Б. А. Рибаківа "Язичництво Стародавньої Русі")

Глава 1.

Предки Русі

Чому нам важлива тема розвитку культур на території сучасної України?

Тому що завжди хтось приходив... то зі сходу, то з заходу, то з півночі, то з півдня, і заявляв, ніби то це його «колишні» землі... І ніби то він має право керувати життям людей, які реально проживають на цих землях... От тому й маємо розібратись, **хто ж таки тут Господар...**

В народі кажуть: «Не той Господар, хто по землі бродить, а той, хто по ній за плугом ходить»...

А народна мудрість – то Сила...

Та для раціональної людини народна мудрість – не указ, тому я й вирішив дослідити роботу вченого дядька Рибаківа «Язичництво Стародавньої Русі».

Трішки допомагатиме мені в роботі мій побратим **Богдан Лис**, який родом із славетного міста Полтава.

Початкова робота була виконана мною в 1999 році, а зараз, зимою 2024 року я і Богдан розпочали спільну роботу над корегуванням моєї стартової книги, а саме для придання їй достойного для прочитання та переосмислення виду.

Ото ж бо починаємо...

У своїх дослідженнях вчений муж Рибаків проводить ґрунтовний археологічний аналіз розвитку Древньої Русі. Він робить висновок: «Район Росі та трикутник, утворений Россю, Дніпром та лінією

верхів'я Росі до Києва, постійно у всі часи є головним, найзначнішим і найяскравішим за культурою».

Отже...

Цілком ймовірно, це й є та прадавня Гіперборея, з якої почався наш праукраїнський Глагол... Отаке собі місце на Планеті, звідки виходить Потік Високої Благодаті... Який і притягує сюди завойовників з усіх боків і у всі пройдешні, та й як бачимо, і теперішні часи, часи початку двадцять першого століття...

□

Йордан, *«Про походження та діяння готів»*, с. 72 (середина VI століття):

«Анти ж, найсильніші з обох племен, поширюються від Дністра до Дніпра. Там, де Понтійське море утворює вигин. Відстань між цими річками становить багато переходів.»

Дана – символ Води та Півночі.

Ор – символ Вогню та Півдня.

Йордан – Ор-Дан...

Ім'я «Йордан» уособлює цю дуальність, символізуючи єднання Вогню та Води, Півночі та Півдня.

□

Там само, у творі германського історика Йордана йдеться про князя Германаріха, могутнього правителя готів, який жив у IV столітті н.е. Йордан описує його як жорсткого та войовничого вождя, який об'єднав під своєю владою багато германських племен. Князь раніше також звався «рекс». Цей титул співзвучний з санскритським словом «ракшас», яке означає «злий дух».

Далі у Йордана:

«Розумом і доблестю він підкорив собі також плем'я естів, що населяли найвіддаленіше узбережжя

Германського океану. Його влада простягалась таким чином над усіма племенами Скіфії та Германії. Він володів ними як власністю».

Так було в четвертому столітті. Отак давні завойовники покоряли корінні народи, жорстокими методами змушуючи мирних людей платити данину... Так було колись, так є і тепер...

За переказами, Германаріх помирає від рани, завданої йому «росомоном»...

Вічне протистояння готів (германів) і росомонів (росів).

Готи – більш північно-західні, раціональні, ближчі до Раціоналізму. Росомони – більш південно-східні, образні, ближчі до Волі та Матері Природи.

Це протистояння двох світоглядів: раціонального і образного, західного і східного. Вони постійно борються одне з одним, але й доповнюють одне одного, формуючи цілісний образ світу, його гармонійність. Те коїться і тепер, коли імперія Путіна пішла війною на землі України, землі Центральної Європи... Так формуються засади нової Ери, ери Водолія, де дві Блискавки, дві Води, Жива і Мертва, мають досягти рівноваги і гармонійності...

Три царства Сколотів

Рибаков: «Пошук пращурів Русі виявив безперервний ланцюжок археологічних культур, що змінювали одна одну. Цей ланцюжок привів нас до далекої, але блискучої скіфської епохи.

Археологічні культури відображали то періоди підйому, то часи занепаду, пов'язані з навалами степовиків. Проте у всіх випадках незмінним виявився історичний центр Подніпров'я. Цей порівняно

невеликий регіон по Дніпру – Борисфену – (Рось – Київ) став зрештою ядром Київської Русі.»

□

Розповідь Геродота про землеробське свято у скіфів:

«У Таргітая (сина Зевса і доньки Борисфена) народилося три сини: Ліпоксай, Арпоксай і наймолодший Колаксай.

Під час їхнього правління на скіфську землю з неба впали золоті предмети: плут з ярмом, двосічна сокира і чаша.

Старший брат, побачивши золоті предмети першим, підійшов, щоб їх взяти. Але при його наближенні золото загорілося.

Другий брат, побачивши, що сталося з першим, також підійшов до золота. І знову воно загорілося.

Золото відкинуло цих двох братів. Коли ж підійшов наймолодший, воно раптово погасло. Колаксай забрав його до себе.

І старші брати після цього, за взаємною згодою, передали всю царську владу молодшому.»

□

Ця розповідь Геродота – не просто опис землеробського свята скіфів. Вона може трактуватися як міф про походження царської влади у скіфів. А ще вона підкреслює важливість землеробства, військової могутності та єднання для цього народу.

Вогонь, що охоплює золото при наближенні старших братів, – це попередження про те, що не можна використовувати Дари Богів для власної вигоди, не маючи чистого серця та щирих намірів.

Молодший брат, який безстрашно бере золото, символізує нове покоління, яке готове прийняти

відповідальність за свою долю та будувати щасливе майбутнє.

Передача царської влади – це не просто акт політичної волі, а символічне визнання того, що наймолодший брат володіє мудрістю, щирістю та силою, необхідними для того, щоб вести народ за собою.

Отже, історія Геродота – це не просто казка. Це зашифроване послання, яке нагадує нам про вічні цінності: працьовитість, справедливість, єднання з Природою та відповідальність за свої вчинки.

□

Таргітай - ТАР - Гітай - ТАРО...

ТАР: Співзвучне з санскритським «тар», «тра», «три», що може символізувати три сини Таргітая, втілення трьох аспектів буття: старший – Минуле, середній – Теперішнє, молодший (Колаксай) – Майбутнє.

Гітай: Співзвучне з санскритським «гати», «гата», «гато», що може означати «шлях», «доля», «призначення».

ТАРО...

□

Колаксай – Коло – Коловорот.

Символізує циклічність Життя, вічне оновлення.

Плуг, Сокира, Чаша... Золото з Неба...

Падіння золотих предметів з Неба може свідчити про неземне втручання, «Дари Богів», небесного благословення, необхідні для життя та процвітання:

Плуг – символ землеробства, родючості, праці.

Сокира – символ влади, воїнської доблесті та справедливості.

Чаша – символ єднання, гостинності та знань.

Золото – символ божественності, чистоти та досконалості, бездоганності у вчинках.

При наближенні «неістинного» – спалахує...

Золото, символ Істини, відкидає тих, хто не є гідним (гітним, гатним).

Вогонь символізує випробування, очищення, перевірка готовності бути в Істині...

Тільки чистий серцем, тобто щирий, може отримати божественний дар.

«Тин» в прадавній мові це «дар Божий», кордон наділу землі. «Іс-тина» – це все те, що від Бога даровано...

□

І далі у Рибаківа:

«У змаганні трьох братів, синів Таргітая, переможцем виявився наймолодший.

Східнослов'янський фольклор зберіг велику кількість казок про три царства (мідне, срібне і золоте), де правлять троє братів. Ці казки збереглися аж до ХХ століття.

Золоте царство після численних випробувань завжди дістається наймолодшому брату. Так само й священне золото дісталось наймолодшому з синів Таргітая.»

Подібність мотивів у скіфській легенді та східнослов'янських казках свідчить про спільні корені цих культур. Ці мотиви могли передаватися протягом століть через усні перекази, обряди та пісні.

□

ПА-ТРИ-АРХАТ, МА-ТРИ-АРХАТ.

ПА(РА) – Світлове, Енергія в Три Правління – три стани буття (яв, нав, прав).

МА – Форма в Три Правління – три стани буття (яв, нав, прав).

ПАРА-МА-ТМА... Па(Ра)-Ма(Пі-Тъма) – може означати «взаємодію світла і темряви», «створення світу з хаосу» або «єдність протилежностей».

Глагол – Дерево – Посох і Три Священних Предмети: Плуг (Гривня), Сокира (Меч) і Чаша (Ріг).

Глагол – творчий акт.

Дерево – життя, ріст, зв'язок з Землею.

Посох – духовна влада, розвиток.

Три Священних Предмета: (Плуг, Сокира, Чаша) можуть символізувати працю, воїнство, родючість, єднання.

ПА-ТРИ-ОТ... Господар Себе і Служитель Спільності - Триєдності.

ПА-ТРИ-ОТ може означати «триєдиний», «той, хто тримає», «той, хто володіє (піднімається) трьома станами (вершинами) буття»: на троні самовладання, на колінах служіння та в обіймах єднання з Природою, Богом.

□

І далі у Геродота:

«Так як країна (цих землеробів) дуже велика, Колаксай поділив її на три царства між своїми синами і одне з них зробив найбільшим – те, в якому зберігається золото.»

«Від Ліпоксая пішли ті скіфи, які іменуються родом авхатів. Від середнього Арпоксая походять найменовані катіарами і траспіями. Від самого ж молодшого з них - царі, які іменуються паралатами. Всі разом вони називаються «сколоти» по імені царя; скіфами ж назвали їх греки.»

Назва «сколоти» походить від імені спільного царя всіх племен - Колоксая. Пізніше – «галли», а також ім'я Олександр (Кхолаксан-Кхохлаксан), (галли – кхолли – холли – хохли)... Отак і до сих пір називають

українців «хохлами». А це насправді означає народ Кхолоксая-Олександра...

□

Рибаков: «Цар Колаксай, якого часто зображують як Сонце-царя, має багато спільного з казковими героями: царевичем Світовиком, Світозаром, Зоревиком. Цей зв'язок підкреслює й билинний епітет київського князя – Червоне Сонечко.

Далі йдуть казки про три царства, де сонячний герой отримує золото. Зберігається й ім'я міфічного родоначальника скототів - Тарха Тараховича. Існують також перекази про чарівний плуг та інші артефакти.»

Тарх Тарахович - Таро...

□

Рибаков: «Найдавніших паралатів найприродніше пов'язати з цією головною археологічною групою Середньої Наддніпрянщини, принаймні з її придніпровської частини, де спостерігаються скупчення археологічних пам'яток у гирлі Росі та по Тясмину.»

Рибаков: «До авхатів умовно можна віднести городища на вододілі Дніпра й Бугу: Пастирське (18 га), Буда та Макіївське (по 24 га) і Шарпівське. На території авхатів, у басейні Гіпаніса, опиняться такі курганні групи, як Рижанівка, Журівка, Турна, Оситняжка та інші.»

(Сьогодні це села Смілянського району Черкаської області: Ташлик, Пастирське, Будо-Макіївка, поряд з Ротмістрівкою, де народився і Дід Гриневич...)

Рибаков: «Паралати розміщуються на Борисфені, а авхати на Гіпанісі.» «...володіння Ліпо-ксяя (Горіцаря) розташовані на відрогах Авратинської височини, на «горах», з яких стікають усі навколишні притоки Дніпра. З цих самих гір течуть невеликі річки, що

ведуть до моря, до грецьких міст Понту. Володар катіарів і траспіїв Арпо-ксай («Цар водних глибин») володів землею, по якій протікав Тирас, річка з високими скелястими берегами.»

□

Рибаков: «В російських богатырських казках про три царства, які є трансформацією дуже давнього праслов'янського епосу, головного героя Світовика (йому в записах Геродота відповідає Колаксай, Сонце-цар) супроводжують такі богатири, як Гориня (Ліпоксай) і Усиня-Вернивода (Арпоксай).»

«Скіфські племена з заходу на схід розміщуються так:

Трасти жили на річці Тирас (сучасний Дністер). Їхнім вождем, згідно з Геродотом, був Арпоксай, «Цар водних глибин».

Катіари кочували на Верхньому Бузі.

Авхати займали територію між Гіпанісом (сучасний Південний Буг) та Віслою. Їхнім вождем був Ліпоксай, «Гори-цар».

Паралати, «домінуюче» плем'я, жили на Борисфені (сучасний Дніпро). Їхнім царем був Колаксай, «Сонце-цар».

У кожного племені було кілька фортець. Трасти мали городища в Григорівці, в Дарабанах та Поливановому Яру. Катіари володіли Немирівським, Северинівським та Якушинськими городищами. До авхатів умовно можна віднести Будо-Макіївське, Пастирське (відоме своїми знахідками) і Шарповське городища, розташовані на вододілі Дніпра і Бугу, за 40 км від Тясминського. Городища паралатів розташовані трьома групами: північна – біля Києва, середня – в кутку між Дніпром і Россю, а південна – на Тясміні.»

Паралати, Авхати, Ліпоксаї, Катіари, Траспії...

В безмежних степах Північного Причорномор'я колись вирувало життя скіфських племен. Паралати, володарі курганів, сяяли багатством і владою. Є припущення, що їхні кургани – це портали у інші світи і простори, безцінні скарби історії людства, що й досі зачаровує дослідників.

Авхати, загадкові та незбагненні, несли в собі таємниці сарматських предків. Їх культурна спадщина просякнута глибокими духовними принципами єдності Людини і Природи, таємничими звичаями та віруваннями, що ведуть нас до величі наших предків скіфської епохи.

Ліпоксаї, відомі своїми бронзовими дзеркалами, що відбивають красу скіфських воїнів та амазонок. Заворожливі візерунки на них розповідають про скіфську магію та міфологію.

Катіари, вірні лучники та вершники, стріли яких летять зі швидкістю блискавки і несуть смерть ворогам. Їхні вміння вершників та лучників робили їх непереможними у бою.

А на Таманському півострові, омиті морським бризом, жили Траспії, майстерні купці, що зв'язували скіфський світ з грецькими колоніями і торгували з далекими греками. Їхні кораблі везли не лише товари, але й нові ідеї та знання.

Скіфи мали ієрархічний пантеон Богів із Єдиним Богом Творцем Всього Суцього. Віра для них була джерелом натхнення та способом співіснування з Силами Природи, з якими вони постійно спілкувались у повсякденному житті.

Скіфська культура мала значний вплив на всі слов'янські народи, які зараз населяють Центральну Європу.

□

Де ж заховане Священне золото?..

Північ – небезпечний... Литовські племена в ті давні часи носили жахливі імена – «людодіди», «андрофаги». (Балти-скоти-готи.) Вони були жорсткими в відношенні як один до одного, так і до тих, кого завойовували в походах. Ця характеристика не стосується мирного населення територій Балтії, а тільки тих військових угруповань князів, які завойовували всі північні народи (Германаріх, про якого згадувалось вище). Ести, литовці і латвійці історично завжди були жертвами нападів жорстких готських «рексів»...

Отже, логічно, що найкраще місце для збереження Скарбів – Подніпров'я.

Рибаков пише: «Священне золото було закопане в «найширшому царстві». Безперечно, це було царство Колокساء, яке розкинулося широкою смугою понад 100 км («три дні шляху») вздовж Дніпра. Протягом 10-11 днів плавання, що охоплювало 350-400 км, воно охоплювало площу в 40 000 кв. км. Міфічні нащадки Зевса і Борисфена, за законами епосу, повинні царювати саме на Борисфені.»

□

За свідченнями Рибакова, Трахтемирівське городище вважають головним Святилищем Трипільського Союзу. Розташоване воно в мальовничій місцині, на схилі пагорба, що нагадує за формою сонячний диск. Омиване водами Дніпра, воно чарує мандрівників не лише мальовничими краєвидами, але й нерозкритими досі таємницями наших предків.

Рибаков пише: «Головна маса пам'яток скіфської культури Пороської групи зосереджена на просторі, обмеженому руслами Дніпра, Росі та Росави. Це смуга

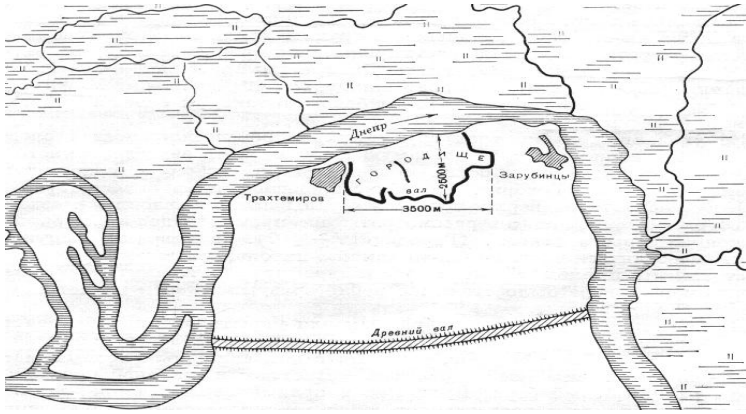
шириною близько 15 км і довжиною вздовж Дніпра близько 25-30 км. В глибині цієї території найбезпечнішим місцем є внутрішній простір дніпровської луки. В межах цієї огорожі, на крутому схилі (висота близько 180 м) між селами Трахтемировим і Зарубинцями розташоване величезне Трахтемировське городище.

За своїми розмірами воно в багато разів перевершує всі фортеці скіфської лісостепової зони: його площа дорівнює 500 га при довжині в 3,5 км! За своїми розмірами Трахтемировське городище було подібним за розмірами до Білого міста Москви в межах бульварного кільця. Жила частина Трахтемировського городища була порівняно невеликою – близько 350-400 м в діаметрі.

Досі не з'ясована дата первісного насипу «змійних валів» які оточують як Поросся в цілому, так і дніпровську луку зокрема. Крім валу, що охороняє підхід до Трахтемирова з боку Правобережжя, ціла система валів довжиною близько 40 км захищала підступи до Трахтемирова і розташованого поруч Зарубинського броду на лівому Переяславському березі Дніпра...

З боку Дніпра ділянка всередині луки була захищена не лише самою річкою, а й багатьма старицями, рукавами та плавнями.

На основі чітко окреслених ліній ярів можна зробити висновок, що городище володіло складною системою додаткових внутрішніх споруд. У центральній частині, поблизу Дніпра, розташований стародавній монастир, з якого походив другий митрополит Русі, Климент Смолятич (1147 р.) який, на відміну від своїх попередників, не був греком.»

Найвеличніше Трахтемирівське городище слугувало головним святилищем для скіфського племінного союзу. Зарубинський брід, небезпечний у часи Київської Русі, згодом перетворився на Дорогу Паломників, що вела по Чумацькому Шляху, який пролягав по осі Північ-Південь.

З вершин «змійних валів» відкривається панорамний вид на небо, дозволяючи відстежувати рух небесних тіл. Не випадково вісь городища збігається з віссю Чумацького Шляху, який скіфи вважали «дорогою предків».

Назву «Трахтемирів» пов'язують зі словом «трахт», що означає «шлях». Можливо, це був не просто торговий шлях, а й маршрут паломників до релігійних святилищ.

Високий обрив Дніпра, на якому розташоване городище, дає можливість спостерігати за Сонцем, Місяцем та Зірками. А сама дніпровська лука, де воно знаходиться, має форму півмісяця, що нагадує сонячний серп – важливий символ у віруваннях багатьох народів, включаючи скіфів.

Скіфське мистецтво, багате на астрономічні символи, свідчить про знання та шанування небесних тіл. Зображення Сонця, Зірок, Тварин, пов'язаних з ними, розкривають глибинні вірування цього народу.

Поряд з городищем розташовані кургани, які, можливо, також пов'язані з астрономічними об'єктами. Один з них, «Велика могила», чітко орієнтований на схід, де сходить сонце.

Рибаків: «...побудова монастиря могла знищити сакральний центр цього безмежного язичницького святилища. Адже при християнізації Русі церкви будували на місцях язичницьких капищ, як свідчать літописи: князь Володимир Святий «наказав будувати церкви на місцях, де стояли кумири».»

Трахтемирівське городище було важливим центром поклоніння для скіфів та інших народів, які жили на цій території. Тут, ймовірно, молились богам, проводили ритуали та свята.

Знищення сакрального центру Трахтемирівського городища було значною втратою для язичницької культури...

Цей висновок підтверджується археологічними знахідками. Наприклад, на місці Десятинної церкви в Києві було знайдено язичницьке капище, а в Новгороді Великому – язичницьке святилище Перуна.

Чому ж християнські церкви будували на місцях язичницьких капищ?

Існує декілька причин:

Це свідчило про боротьбу християнської системи світогляду із будь-якими іншими системами вірувань і світоглядів, його агресивну гегемонію і насильницький характер розповсюдження...

Символічне значення: зведення церков на місцях язичницьких святилищ символізувало перемогу християнства над язичництвом. Але... Чи то стало таки перемогою?..

□

І ще слід врахувати, що резиденцією перших митрополитів Русі був не Київ, а Переяславль...

□

І ще одне загадкове й важливе місце.

Рибаков: «...комплекс біля гирла Росі, де знаходилося місто Родня, центр культу бога Рода. Неподалік від Родня (Княжої гори) в Сахнівці була знайдена золота діадема з зображенням скіфського свята на честь богині та царя з ритонном та сокирою.»

Рибаков: «...Переяслав здавна мав славу архаїчного сакрального язичницького центру. Ця слава, можливо, перейшла до нього від сусіднього Трахтемирівського городища, яке цілком могло бути загальноскіфським святилищем.

Компактний регіон лісостепового Правобережжя, який вище порівнювали з геродотовими скіфами-борисфенітами, відрізнявся від степових, чисто скіфських, областей не лише в господарському, але й у релігійному плані. У скіфів переважало поклоніння мечу, а тут – плугу з ярмом, сокирі та чаші. Відрізнявся й звіриний стиль, що відображав сакральну символіку: у скіфів переважали птахи та фантастичні тварини, образи яких запозичені з малоазійського бестіарію, а у лісостепових скіфів – реальний північний лось, давній символ головного небесного сузір'я: «Лось» – Велика Ведмедиця...

□

І далі, Рибаков: «Скіфські кургани з катакомбами зосереджені головним чином в обширному

прямокутнику 120х160 км, в серцевині якого знаходиться головна поховальна область скіфів – Геррос (нижче дніпровських порогів) з такими знаменитими царськими курганами, як Чортомлик, Солоха, Гайманова могила, Олександрійський курган. Центром всього цього прямокутника є єдиний скіфський город – Кам'янське городище біля впадання Конки в Дніпро, в якому можна бачити Метрополь Клавдія Птолемея.»

Гер-Рос: кхер-рос, кхор-гор, гора-роса, насип землі – вода небесна, роса...

Єдність і протиріччя...

Скіфські кургани – це насипи над похованнями скіфів, які колись населяли територію України. Скіфські кургани з катакомбами – це особливий тип курганів, в яких поховальні камери розташовані під землею. Найбільше скіфських курганів зосереджено в степовій зоні України, на території сучасних Дніпропетровської, Запорізької та Херсонської областей. Центром поховання скіфів вважають Геррос, який розташований на південь від дніпровських порогів.

Чортомлик, Солоха, Гайманова могила, Олександрійський курган... Ці кургани свідчать про багатство та могутність скіфської знаті. Кам'янське городище – це єдине скіфське місто, яке збереглося до наших днів. Воно розташоване біля впадання Конки в Дніпро і є важливим археологічним пам'ятником. Тут можна побачити залишки скіфських житлових та господарських будівель, а також оборонних споруд. Метрополь Клавдія Птолемея – це стародавнє місто, яке, ймовірно, було розташоване на місці Кам'янського городища.

Це місто згадується в працях давньогрецького географа Клавдія Птолемея. Він описує його як одне з найважливіших міст Скіфії. На жаль, до наших днів Метрополь не зберігся, але його руїни продовжують досліджувати археологи.

Єдність і протиріччя

Скіфська культура була синкретичною, тобто включала в себе елементи різних культур. Це пояснюється тим, що скіфи взаємодіяли з іншими народами, такими як греки, перси, фракійці, сармати та слов'яни. Вплив цих народів проявляється в скіфському мистецтві, релігії, військовій справі та побуті.

Германо-слов'яни також відіграли важливу роль в історії скіфів. Вважається, що саме вони були творцями скіфського звіриного стилю. Цей стиль відрізняється зображеннями фантастичних тварин, таких як грифони, леви та дракони. Скіфський звіриний стиль мав великий вплив на мистецтво інших народів, таких як сармати, готи та слов'яни.

□

Символ Зевса – Орел. Сила, Влада Небесної Величі...

Символ річки Борисфен, життєдайної артерії скіфського світу – Лебідь Білий... Чистота, Мудрість та Знання...

Син Орла і Лебідки – Таргітай, батько трьох синів, засновників трьох царств, трьох племен Скіфів...

Таргітай, ім'я якого дослідники пов'язують з іранським словом «тар» - «переправлятися», «переходити». Це може символізувати зв'язок скіфів з різними культурами та народами, їхню міграцію та

освоєння нових земель. Три сини Таргітая засновують три царства, що вказує на трипільну структуру скіфського суспільства.

І ще одна таємниця – Священні Шляхи Білого Роду...

За деякими теоріями, вони пов'язані з рухом скіфів по Дніпру та його притоках. Зарубинецький Брід, розташований на Дніпрі, міг бути одним із важливих пунктів на цих шляхах.

Починаючи від Зарубинецького Броду... Йшли Млечхи-Явани з Посохом...

Млечхи-Явани з Посохом – це загадкова група людей, про яких згадують у давніх джерелах. Їх походження та роль в історії скіфів до кінця не з'ясовані. Деякі дослідники вважають, що це могли бути жерці, які виглядали як мандрівники або купці, які несли знання та культуру з інших земель.

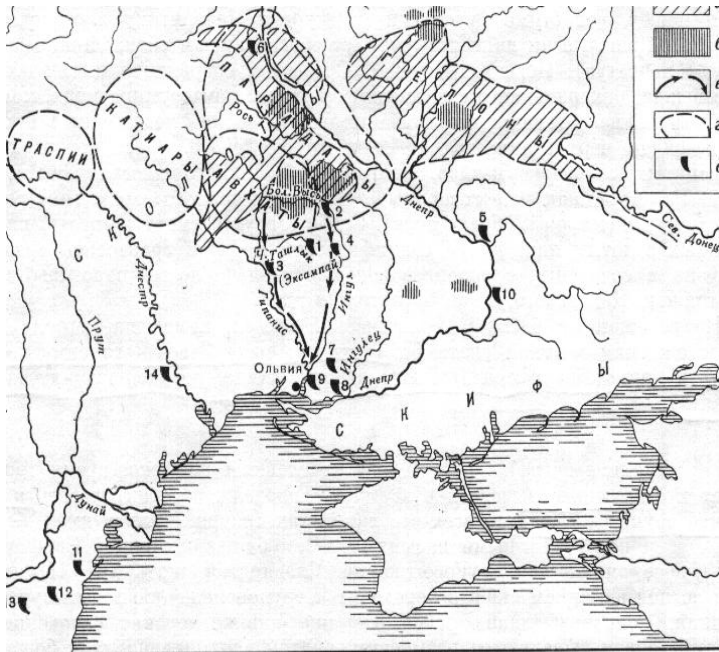

Рис. 2 Шляхи торгових зв'язків в 6-5 столітті до н.е.

Рибаков: «Важливим є твердження Геродота, що його «гірке джерело» витікало з місцевості, званої Священними шляхами. Отже, Екзампей не був шляхом, а вододілом, де брали початок його витoki. Цей компактний вододіл має значний інтерес. Річки течуть з нього і в Дніпро, і в море, і в Південний Буг, буквально у всі сторони світу: на захід (Вись, Екзампей – Чорний Ташлик), на північ (витoki Тясмина), на схід (витoki Інгулу та Інгульця), на південь (Сугакля). Ця височина має діаметр лише 50-60 км. Вона розташована на південній частині, зверненій до степу і до моря, передбачуваної землі авхатів. Ця височина відповідає епічному імені авхатського царя Ліпоксая –

"Гора-Цар". Давні географи часто називали горами не лише гірські хребти, а й вододіли.

Місцезнаходження цього вододілу повністю відповідає зауваженню Геродота про те, що Екзампей знаходиться між Дніпром і Бугом:

«Є між річками Борисфеном і Гіпанісом місцевість, назва якої Екзампей» (Геродот 4- §81)

За сучасними орієнтирами, височина розташовується між Кіровоградом і Новомиргородом, приблизно на однаковій відстані (60-70 км) як від Дніпра-Борисфена, так і від Гіпаніса-Сітохи-Буга.»

Скіфи вважали, що вододіли – це священні місця, де живуть Сили богів. На вододілах вони проводили ритуали та свята, домовлялись і контактували із ними. Одним з найважливіших обрядів було сходження на гору, де люди могли спілкуватися з Силами богів.

Геродот описує один з таких обрядів: «Скіфи сходять на найвищу гору своєї країни і там, обмазавши все тіло глиною, кидають у вогонь пучки конопель. Від цього піднімається густий дим, в якому скіфи кидаються на землю і співають. Цей обряд вони вважають очищенням».

Священні шляхи – це не лише географічні об'єкти, але й духовні маршрути. Скіфи вірили, що подорожуючи по цих шляхах, вони можуть наблизитися до богів і отримати їхню мудрість.

Сучасні дослідники намагаються розгадати таємниці Священних шляхів. Вони проводять археологічні розкопки, вивчають стародавні тексти та легенди.

Важливо пам'ятати, що Священні шляхи – це не просто історичний феномен. Це жива традиція, яка може збагатити наше духовне життя і допомогти нам відновити зв'язок з Природою і з нашими Предками...

Але – і ще одна таємниця – Кам'яні Баби!

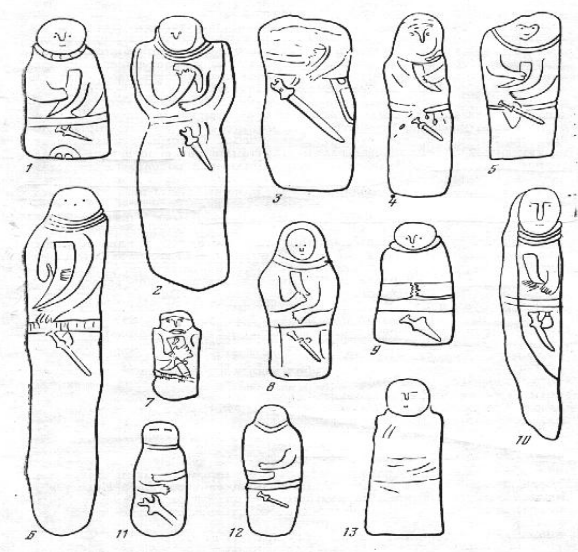

Рис. 3 Сколотські ідоли 6-5 ст. до н.е.

Подивіться: гривня (іноді вита) на шиї, ріг-ритон у правій руці (іноді в лівій) і меч-акинак на поясі...

Кам'яні ідоли на Священному Шляху...

По цих шляхах скіфи-орачі вивозили своє зерно і ввозили з Ольвії амфори з вином і маслом та грецькі предмети розкоші... За зерно – вино і масло...

Хто ж створив тих ідолів?

Рибаків: «...у скіфів «не прийнято зводити ні зображень, ні вівтарів, ні храмів нікому з богів, окрім Ареса...» (Геродот 4-59). Святилище ж Ареса, описане Геродотом, являє собою гігантську купу хмизу, поверх якої «поставлено древній залізний акинак (меч); він і є зображенням Ареса» (Геродот 4-62).»

Якщо скіфи не зводили ідолів, то що ж це за зображення? Кому воно присвячене? Хто його спорудив?

Рибаков: «...безсумнівний зв'язок статуй з місцевістю «Священні Шляхи» повинен вплинути на тлумачення сенсу самих скульптур.»

Тернівка (де знайдено зображення), Терновий вінець, Терен, Трон, Тарон, Таро...

Хто ж Він, чий образ зображений у Кам'яному Ідолі?

Геродот дає відповідь: це Гойтосир (Гойко-сур), ототожнений з Аполлоном, що зближує його зі слов'янським Дажбогом – Сонцем.

Рибаков: «На користь саме сонячного божества говорить і наявність на статуях шийних гривень, які були символом знатності, і разом з тим золоті гривні являлись і священним знаком сонця. Турячий ріг достатку, обов'язкова деталь всіх статуй на «Священних Шляхах» і навколо Ольвії – прямий доказ зв'язку з божеством родючості та благоденства.... У слов'янських мовах «гойний» означає «рясний»; «гоїти» - «живити» (звідси «ізгой» - виключений з життя, С.Г). «Гойло-Хойло», перекладається як «фаллос», і тому вираз руських билин «гой-еси, добрий молодець» означає приблизно: «viro in plenipotencia». Весь комплекс слів з коренем «гой» пов'язаний з поняттями життєвості, життєвої сили і того, що є виразом і втіленням цієї сили... Слово «Гойтосир» («Хой-той-сур», з давньоіндійського Сур це Небожитель, а Асур – це Демон, С.Г.) могло бути одним з епітетів сонячного божества, як і пізніше слово «Ярило-Херило» (у західних слов'ян «Herovitus»)...»

Скіфи вірили, що Кам'яні Баби – це втілення божества, яке дає їм життєву силу, родючість та благоденство.

На честь цього божества вони приносили жертви, співали пісні та танцювали.

Одним з найважливіших обрядів було ходіння навколо Кам'яних Баб з молитвою про добрий урожай та здоров'я.

Жінки, які хотіли завагітніти, прикладалися до живота Кам'яних Баб.

Воїни молилися перед Кам'яними Бабами перед боєм, щоб отримати перемогу.

Кам'яні Баби – це не просто історичні артефакти. Це жива традиція, яка може збагатити наше духовне життя і допомогти нам відновити зв'язок з Природою і з нашими Предками.

Сучасні люди все частіше відвідують місця, де знаходяться Кам'яні Баби. Вони приходять сюди, щоб віддати шану нашим Предкам, відчутти своє коріння, в тиші і спокої отримати відповіді на свої запитання хто я, звідки і куди...

Кам'яні Баби – це німий свідок прадавньої історії людства, цінне джерело інформації, яке допомагає нам краще зрозуміти наше минуле.

Збереження Кам'яних Баб – це наш спільний обов'язок. Ми повинні захищати їх від руйнування і вандалізму. Це наша Спадщина, яку ми повинні передати майбутнім поколінням.

Кам'яні Баби – це таємниця, яка чекає своєї розгадки. Можливо, одного дня ми зможемо дізнатися більше про тих, хто їх створив і про те, що вони означають. Але одне є ясным: Кам'яні Баби – це свідчення глибоко-духовної і унікальної культури

наших предків, яка заслуговує на відродження, повагу і захоплення.

Отже, висновок Рибаківа:

"Історичне ядро східного слов'янства протягом півтори тисяч років, аж до Київської Русі, визначається такими орієнтирами, як річка Рось, Переяславль Руський, Київ на півночі і р. Тясмин на півдні. Це був найбільш процвітаючий центр лісостепових слов'янських племен, з історії якого і слід починати безперервну історію Русі. Ми не знаємо точно, коли з'явилася назва Русі, але вже для 4-6 століть н.е. ми маємо відомості про людей-рос ("росомонах", С.Г.) по сусідству з приазовськими готами і про богатирський народ Рос, який жив на північному заході від Меотиди".

Ці ранні свідчення дають нам уявлення про формування слов'янської ідентичності та про виток тієї потужної держави, якою згодом стала Київська Русь. Це свідчить про те, що слов'янські племена на цій території мали спільну етнічну ідентичність, культуру і мову, що стало основою для формування Київської Русі.

Важливо зазначити, що теорія Рибаківа ґрунтується на комплексному аналізі різних джерел, включаючи літописи, археологічні знахідки та етнографічні дані. Його дослідження зробили значний внесок у розуміння етногенезу східних слов'ян і виникнення Київської Русі.

Для підтвердження вищесказаного можна навести цитати з літописів:

- "Повість временних літ": "Слов'яни ж прийшли на Дніпро і почали жити по Дніпру, і назвалися полянами, а другі деревлянами, тому що сиділи

в лісах, а інші дреговичами, бо сиділи по Дривіні, а четверті полочанами, бо по річці Полоті жили."

- "Слово о полку Ігоревім": "Боян віщий, коли хотів кому пісню творити, то розтікався мислю по дереву, сірим вовком по землі, сизим орлом під хмарами."

Ці цитати свідчать про те, що східні слов'янські племена мали спільну мову, культуру і етнічну ідентичність.

Археологічні знахідки також підтверджують цю теорію. Наприклад, на території Київської Русі було знайдено багато давньослов'янських поселень, городищ та курганів. Це свідчить про те, що на цій території протягом століть жило однорідне слов'янське населення.

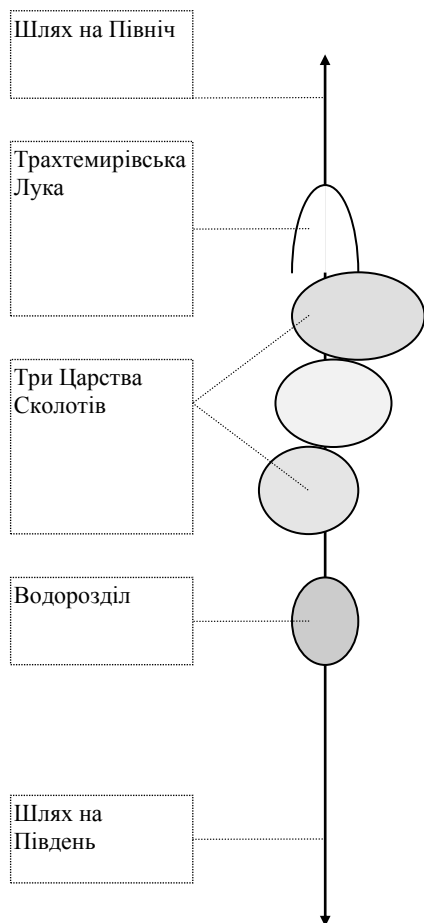
Етнографічні дані також свідчать про спільність культури східних слов'янських племен. Наприклад, у них були спільні фольклорні традиції, обряди та вірування.

Таким чином, можна зробити висновок, що теорія Рибакова про історичне ядро східного слов'янства має під собою вагомні підстави.

Історичне ядро східного слов'янства – це не просто географічний регіон. Це колиска Русі, місце, де зародилася багата й самобутня культура, що згодом вплинула на хід історії цілого континенту.

Висновок - Синтез

Отже, Гіперборея Півночі, ототожнювана з Трипільською Зоною, може розкрити таємниці Трьох царств легендарного Таргітая, сина Орла та Лебідки...

Три скототські племена, що жили в цій зоні, вважалися найдавнішою гілкою, що йде від Великого Предка - Діда. Ось Полуденна...

З Північних морів до Півдня (через Ольвію) йшла Ось Меридіана, яка визначалася Чумацьким Шляхом...

Чумацький Шлях - це Священний шлях, прокладений по Осі Землі, з півночі на південь. По ньому йшли з Посохом Посвячені Великого Предка.

Брама Півночі - Трахтемирівська Лука, де Охоронялися скарби з Півночі. Брама Півдня - Вододіл Ексампей, де Охоронялися скарби з Півдня.

Кам'яні зображення, зведені на цій Землі, - це Символи Великого Предка, Діда.

Система Таро... Великий Гой... "Herovitus" - все це пов'язано з образом Великого Предка.

Гой - це потенція, божественний Фаллос, Ось космічна, Сила творча. Символом цієї сили з півночі був Посох, а з півдня - Змія...

Тому на весіллі у оратів проголошували не "гірко", але "Гойко!", тобто "Нехай буде наповнений фаллос, нехай будуть сили життєві!".

□

Дід - Творча сила і проявлений Світ, Па-Три-Архат - три Початки, з яких виник Всесвіт.

Турій (Таро) ріг, (Тур-ро: Таро) - символ Чаші, Слави.

Меч - символ Сили. Гривна - символ Достатку.

Таким чином, Влада, Слава, Достаток об'єднувалися в образі Діда Гоя, Діда Творчого Творіння.

І стояли ці кам'яні зображення Діди як знаки поклоніння Великому Предку.

Хто ж їх звів?

Посвячені... Сини Діда, Отці...

□

Дід Костянтина Васильєва...

Філін-Сова...

Батіг... Свічка...

Молодий Дубок...

І палаючі Письмена(!)...

Вікінги-Германи: Філін, Розум.

Роси лісові, ярі: Батіг, Воля.

Сколоти-землероби: Свічка, Душа.

Дубок: їх об'єднуюча сила, Творча потенція єднання трьох братів, трьох ликів Древніх Оратів.

Вікінги-германи: роги тур'ї, Чаші Розуму.

Роси лісові: гривні, землероби, Душа.

Посвячений з Дубовим Посохом: Па-Три-Арх, який носив *Знання* від Свічки до Батога...

Спочивав же в Трьох Царствах сколотів,... і на Трахтемирівській Луці,... і на Вододілі півдня...

□

Ріг-Чаша Сіверян.

(Символ родючості, багатства, єднання з Природою)

Плуг-Гривна Центральних.

(Символ землеробства, праці, достатку)

Меч-Сокира Південців.

(Символ воїнства, сили, захисту)

Посох зі Змією - єдність Півночі і Півдня, Слова і Ієрогліфа, Біла і Чорна магія, що означало Верховну Владу ГОЯ, Великого Предка...

□

Від самого початку: у творенні Світу - два Полюси і два Слова. Від чоловіка - "Гох-гох-гох...", і від дружини - "О-о-о-м..."

Ма-Три-Архат, що є Горизонталь (Дві Ієрархії): головним словом був стогін у стані жіночого задоволення-оргазму... (О-о-у-м)

Па-Три-Архат, що є Вертикаль, Вісь полуденна (Система сім'ї-клану): головним словом був вигук чоловіка в процесі коїтусу (Гой-гой-гой). Звідси і Гой...

І символ полюсного Сонця - у моменти сонцестоянь - Н (ІНВН). Зображався як хрест у колі, який часто використовується для представлення сонцестояння. Хрест символізує чотири сторони світу, а коло символізує сонце.

Ці первісні вигуки і визначали два основні протиборчі початки. "ГОЙ" (чоловіче, потенція), що множинно тривало, і одноразово вимовлене, та «ОМ» (О-У-М) при жіночому оргазмі.

Потенція віддається, Світло від Сонця випромінюється - Гой.

Потенція прийнята, Світло вbrane в Тіло - Оум.

Світло і Тіло... Світло і Зоря... Світ-Зоря...

Світло-Зар (Світо-Зар) - об'єднання Джерела Світла і Приймача Світла.

□

Не зрозуміло? Усе досить просто...

Кожен може переконатися сам. Подивіться на себе, в себе...

Хто відчуває силу, потенціал? Хто - "ГОЙ" (сильний, з потенцією).

Хто відчуває слабкість?.. Хто є "Із-гой" (слабкий...).

Хто знає, що таке "Оум"? Хто відчуває "Оум"...

Хто не знає, що це таке, і знає лише "Ох..."

"Ох" - це лише зітхання. "Оум" - це вібрація Всесвіту. ("Ах" = "Оум").

У простому – ПЕРВІСНЕ... Аджє Посох - Фаллос. А Змія, що обвиває Посох, - Вагіна, що прийняла Фаллос...

□

Богиня, що тримає в лівій руці Посох і зневажає правою ногою Змію...

Вона - МА-ТРИ-АРХАТ.

Ліва рука, що тримає Посох, символізує її владу над чоловічою енергією. Вона володіє знаннями та вміннями, щоб утримувати під контролем потенції чоловіків, направляючи їх на благо.

Права нога, що приборкує Змію, символізує її стриманість та контроль над власною хіттю вагіни приймати в себе фалос. Вона не піддається спокусам, а обирає свідомий та усвідомлений шлях.

МА-ТРИ-АРХАТ - це архетип жінки, яка володіє як силою, так і стриманістю. Вона знає свою цінність і не боїться використовувати свою владу. Вона мудра, але й спокуслива...

□

Отже, Синтез Сил.

Ма і Па - Сили Сексуального Потягу.

Ма - жіночий оргазм, ОУМ.

Па - чоловіча потенція, ГОЙ.

"Гой-ко!" - проголошував Жрець нареченій парі...

Чаша - Слава. Меч - Сила. Гроші - Достаток.

Усі чотири Сили - Секс, Слава, Влада, Багатство.

Найвеличніша - Секс, Житіє, Творіння.

Під нею - Слава, Дух.

Нижче - Достаток, Душа.

Найпочатковіша - Влада, Тіло.

□
Ці чотири Сили і були Основою ТАРО в ОРАТів...
ТАРО - ОРАТ: Обоюдогостра Сокира, Дзеркальне
Відображення.

□

19-00. 30.12.98.

Далі буде

Замовляйте у Сергія Гриневича

didgrin@gmail.com